

besa. Ali ne vidite, kako sem truden, kako krvave so moje noge?»

Ivanek se materi zasmili in zato poprosi angelja, da bi mu odvezel težko breme.

Angelj pa se obrne od njega in pravi: »Ivanek Vas je varal, mati, in sam si je naložil breme; naj ga tudi sam nosi.«

Ko poleté dalje, zajoče Ivanek glasno od neskončne bolesti in se zgrudi na tla . . . . .

Tako je sanjal Ivanek.

Drugi dan zjutraj, takoj ko se zbudi, pa poklekne pred svojo mater in jih prosi odpuščanja; svojemu bratcu pa je dal obé jabolki, ki ju je bil dobil za predjužnik, in dobri Francek mu je takoj odpustil, da je imel prejšnji dan za večerjo samo košček kruha.

Pri ljudeh je bilo sedaj vse poravnano in popravljenno, kaj pa pri Bogu? Ivanek ni bil miren, dokler še z Bogom ni poravnal računa. Šel je v cerkev in pri okencu tiste male hišice, ki se ji pravi »spovednica« — tam še -le mu je bilo odvzeto tisto »težko breme«; zopet se je veselil z lahkim srcem in mirno vestjo.

Svečan.

Zadovoljni kmetič.

Kaj maram, da nimam
Palače, građú;
Jaz kmetič ostanem
In služim Bogú.

Kaj maram, da nimam
Obilnih gostij;
Bog daje mi z delom
Vsakdanjih jedij.

Kaj maram, da nimam
Zakladov svetá;
Zakladi so lepi —
Mir lepši srcá.

Kaj maram, da nimam
Svetá veselje;
Veselje najslajše
Mi petje je ptic.

Kaj maram, da nimam
Gosposkih nadlog;
Jaz kmetič ostanem —
In z mano je Bog.

A. P.

